

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Το ύδωρ της λήθης (Κατ' απομίνησιν εκ των του Scribe)

Κωμωδία

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 5 Απριλίου 1877, σ. 1-8

2. 6 Απριλίου 1877, σ. 1-8

ΤΟ ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΛΙΘΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Κατ' ἀπομίμησιν ἐκ τῶν τοῦ SCRIBE.

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ

'Αλέξανδρος Νικόλαος
'Ελένη Καλομοίρα

'Η σκηνή ἐν Ἀθήναις

'Η σκηνή παριστᾷ οὐλομένη γαμὴν ἐπιπέμω σχεδόν τῆς ἐπιπέμω αὐτῆς ἑξουσιαστικῆς, ἡ καθ' ἑαυτὴν καὶ οὐκ αὐτοματῶς ἀπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀπολύτου ἐπιπέμω τραπεζῆς, ἡ δὲ τῆς ἐπιπέμω καὶ ἀπολύτου τῆς ἑξουσίας ἐπὶ τὸ βάθος καὶ ἑστῆς πλάτης.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ εἰσερχόμενος
καὶ φέρων σάκκους τοῦ ταξιδίου

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

'Αὐτὸ δὲξά σου, ὁ Θεός, τὸ ἕδωρ ἐπὶ ἑλπίδας

Μπὰ ἡ θεὰ Καλομοίρα, τί κάνεις κερά Καλομοίρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ θέτουμεα τὴν χεῖρα πρὸ τοῦ μετώπου της

Ποῖος εἶσαι, παιδάτσι μου, δὲ σὲ γλιέπω, γιούρισε κατὰ δ' ὄψεις

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲ μὲ γνωρίζεις, κερά Καλομοίρα; καλὲ τὸ Νικολάκη σου δὲ θυμᾶσαι;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἔκπληκτος

Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου, ἀμ' ποῦ νὰ σὲ γνωρίσω. Φτοῦ, φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῆς, ἔλα νὰ σὲ φιλῶσω, γιούκα μου, τί μοῦ κάνεις, παιδί μου; καλὰ εἶσαι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καλὰ, καλὰ

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Πάντα καλὰ νὰ εἶνῃ ὁ Θεός.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί κάμνει ἡ ἀνεψιά μου;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ βλιθερῶς

Τι νὰ κάνῃ ἡ ἄμοιρη, ὅλο κλαίγεται.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

'Ακόμη; δὲν τῆς ἐπέρασε λοιπὸν ἡ λύπη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

'Αχ! ποῦ νὰ τῆς περάτη ζάβαλη (ζητοῦσα νὰ πάρῃ τοὺς σάκκους τοῦ Νικολάου) Ἄς τα τοῦνα, τί τα βαστᾷς 'ς τὰ χεῖριά σου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀποθέτων τοὺς σάκκους
Εὐχαριστῶ, κερά Καλομοίρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

'Εγὼ ἔλεγα πῶς δὲ θάρθῃς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲν ἔμποροῦσα νὰ ἔλθω γρηγορότερα, κερά Καλομοίρα· αἶ, βλέπεις ἡ Ἀμερικὴ εἶνε μακρὰ ἀπὸ δ' ὠ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Μακρὰ αἶ; Ἀμ' πόσο μακρὰ εἶνε πάλε; εἶνε ἴσα μὲ τὰ Μίγγρα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελοῦς

'Ἰσα μὲ τὰ Μίγγρα; τί λὲς, κερά Καλομοίρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Εἶνε ἴσα μὲ τὸ Μισῶρι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καλὲ εἶνε 'ς τὸν ἄλλον κόσμον.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἔκπληκτος

Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου, κ' ἔρχεσ' ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Βίβαια.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Φτοῦ, φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Γιὰ πὲς μου τώρα, δὲν ἐσηκώθηκα ἀκόμη ἡ Ἐλένη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

"Οχισκε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί ώρα σηκώνεται;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Τόμεις βαρήσουν ή όχτώ, ή έννη, ή δέκα, κατά πώς της έρθη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθήμενος

Εάθησε λοιπόν, κερά Καλομοίρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Πάω να την ξυπνήσω καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Οχι, να μην την ξυπνήσης, άφησε να σηκωθεί 'ς την ώρα της· έπειτα έχω καιρό για να τ'ν ιδώ. Θα μείνω εδώ πολύν καιρό.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Να μείνης, Νικολάτση μου, έτσι να χαρής το φως σου και να σούρχωνται όλα δεξιά, γιατί είνε πολύ λυπημένη ή άτσιαρδη.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πολύ λυπημένη αϊ; για πές μου δέν έπαρηγορήθηκε ακόμη; ένας χρόνος 'πίρασε απ' στου 'πίθανε ό άνδρας της.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Θά περάσουν τσαί δύο, θα περάσουν τσαί τρεις, θα περάσουν τσαί πέντε, τσαί δέκα, μά ή Ελιένκω μου θα ήνε πάντοτες ή ίδια. Τί ποιες πόσι δέ ξεχνιούνται, γυιόκα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καλή τί μου λέγεις, κερά Καλομοίρα; τόν άγαπούς λο.πόν πολύ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Τόν άγαπούσα, λέγεις, τρελλαινόντανε για δαυτον. "Α! τι έτρεβδηζά της πρώταϊς 'μέραις που άπόθανε· ή μαρτύρια ήτανε κείνα. Θεϊ μου. "Ηθελε να σκοτωθῆ, να φαρμακευθῆ, 'τραβούσε τα μαλλιά της, 'φώναζε, έριαζε, 'χτυπούνταν... α! Νικολάτση μου· τέτοια λύπη ποτές μου δέν την είδα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Ετσι αϊ;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Να, από τότες δέν αλλάξαμε τίποτες εδώ μέσα, τα έντυσε όλα μαύρα και ούτε έναν καθρέφτη δέν έγυροσάκαμε. Κάησε' ή καρδούλα της κ' έδαψε μαύρα τα φρύδια της και μαύρα τα μαλλιά της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί λής;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Να σε χαρώ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Με τα σωτά σου 'μιλείς, κερά Καλομοίρα; τα ώραϊά της μαλλιά τα κατάξανθα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Τά 'βαφε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μα έτρελλάθη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

"Ετσι είνε ή λύπη ή μεγάλη, παιδάτσι μου· έγω όντας έχασα τόν άφέντη μου 'γίνηκα καλόγρηα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μήπως τό έχι σκοπό και ή 'Ελίνη;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

'Αμέ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Να γίνη καλόγρηα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Γιάντα όχι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ χειρόμενος

Κάμε δουλειά σου, κερά Καλομοίρα· αυτό μάς ελειπε.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Δέν είνε για να ζήση 'ς τόν κόσμον πιά ή τσερά 'Ελιένκω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καλά, καλά, θα τό ιδούμε. Ποῦ μου έτοιμάσετε, θέλω να πλυθῶ κομμάτι· εδώ είνε ή κάμαρά μου;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ εμφοδίζουσα αυτην

Μή, μή, παιδάτσι μου, αυτού είνε ό μακαρίτης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ απισθοχωρῶν

Ποιός είνε;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ὁ μακαρίτης.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί λές, κερὰ Καλομοίρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ἐδῶ τὸν φυλίζει μπαλασκωμένο, καὶ πρωτὸ βράδου, πρωτὸ βράδου κάνει τὴν προσευχὴ τῆς ν' ἀγιάσουν τὰ κόκκαλά του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐμβρόντητος

Πρέπει νὰ ᾔνε τραλλή ἢ δυστοχισμένη, ἀλλέως δὲν ἐξηγεῖται. Δὲ μοῦ λές, κερὰ Καλομοίρα, εἶνε ἢ τὰ καλά τῆς ἢ Ἐλένη ἢ μήπως τῆς ἐγύρισεν ἢ βίδα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Μὴ μᾶς πικραίνης, ζάβιλλε, ἐμεῖς ἤμαστε ληητημέναις καὶ ν' ἀκοῦμε τοῦνα τὰ λόγια ἀπὸ σένα; Ἄ! μὰ κρῖμα τὸ ἀπ' τὸ Θεὸ, παιδάτσι μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Χωρατεύεις, κερὰ Καλομοίρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ὁχι, νάχω καλὴ ψυχὴ, γυιόκα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὰ πῶς; εἶνε ἀδύνατον, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ νόμοι, ἢ θρησκεία... πῶς γίνεται... δὲν τὸν ἔθαψαν αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Τὸν ἐπύγανε, παιδάτσι μου, τὸ ἔτσι τὸν

ἐμπαλασκωμένο, τσαὶ ἢ τσαρὰ π' ἔγινε ὀλημερῆς τσαὶ καθόντανε μαζὴ του· μὰ ἐδῶκαμε γρόσσα καὶ κρυφὰ κρυφὰ μᾶς τὸν ἔφραχν πῖσω ἔπειτα ἀπὸ ὀχτὼ μέραις ἢ νεκροθάφταις.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καὶ δὲν ἐνόησε κανεὶς τίποτε; ἐδῶ ἢ γειτονιά...

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Κανέναν, ὀλόταλα. Ἄμ' δὲν τὸ ξέρει ἄλλος παρὶ ἐγὼ τσαὶ ἢ τσαρὰ τσ' ἢ νεκροθάφταις ποῦ πῆραν τὰ γρόσσα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Τώρα ὅμως; τὸ ἤξεύρω κ' ἐγώ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Τί λίες;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μοῦ κάνεις ἕναν καφέ, κερὰ Καλομοίρα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Νὰ σοῦ κάνω, γυιό μου, γλυκὸ τόνε θίλεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ναί, ναί.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Πάω τσι' ὄλας.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Β'.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ μόνος, περιερχόμενος τὴν αἴθουσαν

Πρέπει νὰ ᾔνε τραλλή, τραλλή, τραλλή.

Κρῖμα, κρῖμα, νέα γυναίκα εἴκοσι τριῶν χρόνων· βέβαια δὲν πρέπει νὰ ᾔνε παραπάνω, ἢ ἀδελφὴ μου ἐπανδρεύθηκε εἰς τὰ 1812, εἶνε τὸ πρῶτο τῆς παιδί, δὲν εἶνε παραπάνω. Καὶ τὸν ἔχει ἐδῶ μέσα μπαλασκωμένον; ἐδῶ, ἐδῶ; ἐδῶ; Μὴ χειρότερα! /βαίνει ἀκροποθητὴ πρὸς τὴν θύραν δεξιᾷ, ἀνοίγει αὐτὴν ἀλλ' ἀμέσως ὀπισθοχωρεῖ.) Μπρρρρρ! ἐδῶ μέσα εἶνε κόλασις, αὐτὸς ἔμπορεῖ νὰ σηκωθῇ καὶ τῆς νόκτα· πῶς δὲν φοβεῖται ἢ ἀνεψία μου; Καὶ μὲ παρακαλεῖ νὰ ἔλθω νὰ καθήσω μαζὴ τῆς ὅταν ἔχη αὐτὸν τὸν δαίμονα ἐδῶ μέσα; Ἄ! ὄχι, ὄχι· θὰ τὸν θάψω κ' ἔτσι θὰ καθήσω ἐγὼ· μὲ ἀποθαμένους δὲν κάμνω συντροφιάς. Τώρα πηγαινῶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ τὸν σηκώνουν ἀπ' ἐδῶ. Τί μασκαράλια εἶνε αὐτά; /Ἡ θύρα κλείεται ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ὁ δὲ Νικόλαος φοβηθεὶς ἀναπηδᾷ κάτωχρος/ Μνησθητέ μου, κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου! Ἄ! ἢ πόρτα ἦτον, ἐνόμισα πῶς ἐτακώθη· δὲν τὸ ἔχει ὅμως καὶ τίποτε νὰ σηκωθῇ... ξεῖρω ἐγώ; Μπαλασκωμένον, λῆγει! Αὐτὸς θὰ βρουκολακίση! ... Μίγας εἶσαι, κύριε, καὶ θυμαστὰ τὰ ἔργα σου! Ν' ἀφήσω ἐγὼ τὴν Ἀμερικὴν νὰ ἔλθω νὰ καθήσω μὲ τὴν ἀνεψία μου κ' αὐτὴ νὰ μοῦ φυλάγῃ τὸν ἄνδρα τῆς μπαλασκωμένον ἐδῶ μέσα; Ἐλπ. Χριστὶ καὶ Παναγίᾳ. /Τὸ παράθυρον κλείει

μετά πατάγου) Μπ. ρρρρ! (βρίπτω γύρω τὰ βλέμματα) Δὲν γίνεται ὅμως... κημιά ὡσα θὰ ἔδωγ ἀπὸ κανίνα μέρος (παρατηρῶν τὸ ἀρολόγιόν του) Τὶ κάθομαι καὶ δὲν πηγαίω εἰς τὴν ἀστονομίαν; πῆς ἄρουν ἐνίκα... (Βαίνει πρὸς τὸ βάθος, ἀλλὰ βλέπει εἰσερχομένην ἀριστερῇ τὴν Ἑλένην) Πῶς εἶνε αὐτή; ἡ Ἑλένη;

ΣΚΗΝΗ Γ'.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ

"Α!... (Ζητεῖ τὰ φύγη, ἀναγνωρίζουσα ὅμως τὸν Νικολαὸν τρέχει πρὸς αὐτόν) Θεὸς μου, σὺ εἶσαι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐναγκαλιζόμενός αὐτὴν
Ἑλένη μου.

ΕΛΕΝΗ ὁλοφρομένη

"Α! Θεὸς μου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αἴ! κλέα, τί κλε εἰς τόσος

ΕΛΕΝΗ κρόπτουσα τὸ πρόσωπόν της
εἰς τὴν ἀγκαλίαν τοῦ Νικολαοῦ
Θεὸς μου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ κάμνης εἶσαι. Ἑλένη μου, θ' ἀρρωστή-
εις, ἐγὼ ἔρχομαι πῶς θάσ' εὖρω παρηγορημένην.
ΕΛΕΝΗ βάλλουσα σπαραξικάρδιον
κραυγὴν

"Α! τὴν ἔχασα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Ἰπομονή, παιδί μου, ὑπομονή! δὲν θὰ τὸν ἀνιστήσουν τὰ δάκρυά σου. "Ἐλα κάτ' ἔδω. (Ὁδηγεῖ αὐτὴν καὶ κάθηται ἀμρότεροι ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ) Σήκωτε τὸ κεφάλι σου, ἔχω τόσον καιρὸν νὰ σὲ ἴδω, Ἑλένη μου.

ΕΛΕΝΗ

Θὴ 'πεθάνω!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθ' ἑαυτὸν

"Α! μὰ αὐτὸ κατακτῆ μαρτύριον, εἶσαι θὰ πᾶμε;

ΕΛΕΝΗ διαφεύγουσα τῶν χειρῶν του
καὶ τρέχουσα πρὸς τὸ παράθυρον
Θὴ σκοτώθω!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τρέχων κατόπι αὐτῆς
Ἑλένη.

ΕΛΕΝΗ

"Αρτίσι μὲ νὰ πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρον.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ κρατῶν αὐτὴν

"Ἐτραλιθῆς; παιδί μου.

ΕΛΕΝΗ

Θὴ φαρμακεύθω

ΝΙΚΟΛΑΟΣ φέρων αὐτὴν εἰς τὸ
ἀνάκλιτρον.

"Ἑλένη μου, τί καυώματα εἶν' αὐτά;

ΕΛΕΝΗ ὁλοφρομένη

"Αχ, Θεὸς μου! Θεὸς μου! γιατί νὰ ἀπο-
θῆν; δὲν μ' ἔλοπήθη ὁ Θεὸς καὶ μ' ἀφη-
σαν ἔρημα ἔς τὸν κόσμον;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τὶ νὰ γίνῃ, παιδί μου, ὑπομονή! αἴ, βλέ-
πεις, αὐτὰ ἔχει αὐτὸς ὁ κόσμος, ἄλλος γαν-
νᾶται, ἄλλος ἀπολήσκει καὶ οἱ περισσοτέ-
ρο, ζοῦν.

ΕΛΕΝΗ

Τίτεια ζωὴ εἰ νὰ τὴν κάμω;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ποῦς τόρρι, μὴν κλαίης, παιδί μου, ἔλα νὰ
ὀμιλήσωμεν ὀλίγον. Θὴ μ' ἐπερίμασε πρὸ
πολλοῦ, αἴ;

ΕΛΕΝΗ

"Ἡλίχις εἶ θὴ ἤρχετο ἔλα ἐλάμβανες
τὸ γράμμα μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Ἡὸ ἀδύνατον, κόρη μου, διότι ἔπρεπε νὰ
τακτοποιήσω πρῶτον ὄλας μου τὰς υποθέ-
σεις καὶ μετ' ἐπὶ τὸ σήμερον καὶ μετ' ἐπὶ τὸ αὔριον
κατήντησε νὰ γίνῃ χρέιος; ἀλλὰ τώρα ἤλθω,
καὶ θὰ καθίσω μαζὴ σου; γυναίκα δὲν ἔχω,
παιδιά δὲν ἔχω, εἶσαι ὁ μόνος ἄνθρωπος ποῦ
μοῦ μένει, δὲν σκοπεύω νὰ νυμφευθῶ, διότι
ἐγὼ ἔγραψα, θὰ ζήσωμε μαζὴ πλέον.

ΕΛΕΝΗ

Δι' ὀλίγον καιρὸν, Θεὸς μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πῶς δι' ὀλίγον καιρὸν;

ΕΛΕΝΗ

Θὴ γίνω καλόγρια.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δὲν πιστεύω νὰ ἔχῃς τὸν νοῦν σου.

ΕΛΕΝΗ *ἐγχειρομένη*

"Α! μὴ μοῦ λέγεις τίποτε

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ὁμοίως*

"Ελα ἰδῶ.

ΕΛΕΝΗ

"Οχι, ὄχι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὰ δὲν εἶνε δυνατόν.

ΕΛΕΝΗ *βάλλουσα κραυγὴν ἀπειλησίου*

"Α!

Πίπτει λειπόθυμος.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Α!... Ἐλένη! .. λειποθύμησεν; Ἐλένη μου, Ἐλένη!

ΣΚΗΝΗ Δ'.

Θε Ἀνωτέρω, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φέρουσα τὸν καρπὸν τοῦ Νικολαίου

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Οὐ; Τί ἐπὶθε; (*Πίπτει εὖρ χειρῶν αὐτῆς ἐπὶ δίσκος.*) Ποῦ ἦταν ἡ κατοσὴ ἢ ὦρα, παιδάτσι μου; βῆ! βῆ! βῆ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κερὰ Καλομοίρα, ὀλίγο νερό, γρήγορα, λειποθύμησε.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

'Ἄλλοι κακὸ ποῦ ἔπαθα! (*φέρει αὐτῆ*

ῥοφή) Ἐλένη μου, Ἐλένη μου, ἀνοίξε τὰ ματάκια σου, παιδάτσι μου, Ἐλένη μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τρέψε της τὸ μῆτωπο, κερὰ Καλομοίρα. Ἄντε, γαϊ σου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Νὰ φέρουμε τὸ γιαντὸ, τὸυρ Νικολάτσι.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καλὲ δὲν βαρύνουσι, δὲν εἶνε τίποτε.

ΕΛΕΝΗ

"Αχ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Νὰ, βλέπεις;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

'Ἐλένη μου, σῆκω, παιδάτσι μου, πῆ μὰ γουλίτσα νερό.

ΕΛΕΝΗ

Θ' ἀποθάνω.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Χριστὸς καὶ Παναγιά, δάκωσ' τὴ γλώσσα σου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Ελα, σῆκω, δὲν ἔχεις τίποτε.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Νὰ σοῦ κῆνω ἓνα τίλιο;

ΕΛΕΝΗ *ἐξησθενημένη φωνῆ*

"Οχι, κερὰ Καλομοίρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Νὰ σοῦ κῆνω ἓνα χαμομηλί;

ΕΛΕΝΗ

"Οχι, ὄχι, εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κάμε μου τὸν καρὶ μου, κερὰ Καλομοίρα, στὸ θεό σου.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Τὸν καρὶ, ἔρισμός σου. Τί λιτὲς, νὰ σταίλω γιὰ τὸ γιαντὸ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἀνυπομονῶν*

Οὐ καὶ σὺ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Αἶ, καλὲ, καλὲ, καλὲ.

Λέρι τὸν δίσκον καὶ ἀπέρχεται

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Θε Ἀνωτέρω, πλὴν τῆς ΚΑΛΟΜΟΙΡΑΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πῶς εἶσαι;

ΕΛΕΝΗ

Καλλίτερα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *καθήμενος παρ' αὐτῆ*
"Ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ, Ἐλένη μου, ἔλα νὰ κάμωμεν ἓνα ταξιδάκι.

ΕΛΕΝΗ

Τί πρᾶγμα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Ἐνα μικρὸ ταξιδάκι: ἔως εἰς τὴν Ἴτα-

λίαν, νὰ λησμονήσῃς ἀλίγον τὴν λύπην σου,
ν' ἀλλάξῃς ἀέρα.

ΕΛΕΝΗ

Ὅχι, θεῖς μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ διατί;

ΕΛΕΝΗ

Καθῆκον ἱερὸν με δεσμεύει ἐδῶ ἀνῆκω εἰς
τὸν σύζυγόν μου καὶ ὁ σύζυγός μου εἶν' ἐκεῖ.
(δείκνυσα τὴν θύραν δεξιᾷ μετ' ἀπελ-
πισίας) Ἐκεῖ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Μπαλσαμωμένος! Πῶ, τὸν ἐλθμονόητα;
(μεγαλοφώνως) Κ' ἕως πότε θὰ ᾔν' ἐκεῖ
παρακαλῶ;

ΕΛΕΝΗ

Ἔως πότε; πάντοτε, ἐνόςω ζω.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ δὲν μοῦ λήγει, πουλι ἦτον καὶ τὸν
ἐπαλασμάωσις;

ΕΛΕΝΗ

Θεῖς μου!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αἴ βίβαια, τὰ πουλιὰ καὶ τὰ σκυλάκια
μπαλσαμώνουν σήμερον καὶ...

ΕΛΕΝΗ

Θεῖς μου, ἐννοεῖς τί λήγεις;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πολὺ καλὰ μέλιστα, καὶ εἶμαι τῆς ἰδέας

νὰ τὸν ἀφήσῃς τὸν ἄνθρωπον ἤσυχον, νὰ τὴν
θίψῃς, διότι εἶνε καὶ ἁμαρτία νὰ μὴν ἔτσι,
τί θὰ εἶπῃ αὐτό;

ΕΛΕΝΗ ἐγειρομένη

Νὰ τὸν θάψω; ποτί!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐγειρόμενος

Θὰ τὸν θάψω ὅμως ἐγώ.

ΕΛΕΝΗ ἐμποδίζουσα αὐτὸν

Μὴ προχωρήσῃς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ σὲ μέλη, δὲν προχωρῶ' ἐγώ τὸς φο-
δοῦμα, τὸς ἀποθνεύουσ.

Τὸ ὄρολόγιον σημαίνει τὴν ἐνάτην ὥραν.

ΕΛΕΝΗ

Ἄ!... ἐνία! Θεῖς μου, κάμε τὸν σταυρὸν
σου, πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ

Ἐξέρχεται δεξιᾷ.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, μόνος βλέπων πρὸς
τὴν θύραν

Εἶδα πολλοὺς τρελλοὺς εἰς αὐτὸν τὸν κό-
σμον, μὰ τίτοια τρέλλα δὲν εἶδ' ἀκόμη. Αὐτὴ
εἶνε γιὰ δέσιμον! Τεξεδαίκε θέλω νὰ κάμω
ἐγώ; καὶ δὲν τὴν κέρνω νὰ τὴν πάγω εἰς τὴν
Κίρκυραν; εἶνε διὰ τὸ φρενοκομεῖον. Ἐδῶ
καὶ ἄλλαις ἔχασαν τοὺς ἄνδρα; των, μὰ καμ-
μὰ δὲν ἄκουσα νὰ τὸν μπαλσαμώσῃ. Ἄκους

ἐκεῖ νὰ τὸν μπαλσαμώσῃ! Τίποτε, θὰ πάγω
εἰς τὴν ἀστυνομίαν, νὰ εἰπῶ ὅτι ἐναντίον
τῶν νόμων μένει ἄταφος ἕνα; ἄνθρωπος πρὸ
ἐνὸς χρόνου! θὰ φέρω τοὺς νεκροθάπτας νὰ
τὸν θάψουν καὶ ἄς κλάψῃ ἡ κυρία Ἐλένη.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ, **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ** μελανείμων,
κάτωχρος, ἀσημέλιον ἔχων τὴν κόμην
καὶ τὴν γειειάδα, τὸ δὲ βλέμμα ἄγριον
καὶ πυρῶδες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐποκλίνων

Κύριε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἰξέργεσθε; ἦθελα νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ
μὲ δεχθῆτε μίαν στιγμὴν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ὅρισται, παρακαλῶ, καθήσατε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθήμενος

Εὐχαριστῶ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὁμοίως

Πρὸς ποῖον ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὁμιλῶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὅνομάζομαι Ἀλέξανδρος Βιντιῆς.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἐποκλίνων

Χαίρω ποῦ, κύριε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Πρὸ ἕξ μηνῶν ἐνομφεῦσθην, κύριε, καὶ μετὰ ἐξάμηνον εὐδαιμονίαν, μετὰ βίον εἰς φθόνον δυνάμενον νὰ κινήσῃ καὶ αὐτοὺς τοῦ παραδείσου τοὺς ἀγγέλους, ἀπώλεσα τὴν σύζυγόν μου (*Ἀπομάσσω τὰ δάκρυά του.*) Τὴν ἀπώλεσα διὰ παντός!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄ! λυποῦμαι, κύριε, λυποῦμαι πολύ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἦτο ἀγγελος τοῦ οὐρανοῦ δραπέτης, ἦτις μοῦ ἐδόθη, ἵνα τὸν βίον μου καταστήσῃ ἄλυπον, ἀνώδυνον, ἦτο πλάσμα θεσπέσιον, τὸ ὁποῖον θὰ κλαίω αἰωνίως.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Αὐτὸς εἶνε ἡ δευτέρα πράξις τοῦ δράματος· τί τοῦ δράματος; τῆς τραγωδίας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ δλοφυνδόμενος

Συγγορησάτέ με, δὲν δύναμαι νὰ κρατήσω τὰ δάκρυά μου. Ἄ! κύριε, ἐὰν τὴν ἐγνωρίζατε θὰ ἐκλαίατε μαζί μου βεβαίως· ἦτο ἀγγελος!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ καθ' ἑαυτὸν

Ἄμαρτίαις, εἶχες Νικολῆ μου, σήμερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἄπίθανε καὶ ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἐλυπήθη,

ὁ κόσμος ὅλος τὴν ἔκλυσε, διότι εἶχε καρδίαν ἀγγέλου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κυρίε μου...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετ' ἀπελπισμοῦ

Ἄ! Θεέ μου, διατί με ἠδίκτησες; Διατί με ἠδίκτησε, κύριε, ὁ Θεός; ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξέλεξε τὴν ἰδικήν μου καρδίαν. Ἐμένα εὔρεν, ἐμένα τὸν ταλαίπωρον καὶ τὴν ἐμὴν ἔτρωσε καρδίαν. Ἄ! εἶς· καίριον τὸ τραῦμα, εἶνε πληγὴ ἀνεπούλωτος!...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄλλὰ, κύριε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τῆς ἔκαμα ποίημα, τὸ ὁποῖον θὰ γαρῤίξω ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς ἐν αὐτῷ ἐκφράξω τὴν λύπην μου, τὴν ἀπελπίσάν μου. Ὡ! εἶνε κρυγὴ ὀδύνης; ἦν ἐκ βάθους ψυχῆς ἐκπέμπω.

Νικόδημος εἶνε,
ἀνοράναιτος σὺν,
ἡ πικρὰ καρδία
πάντοτε ἔρανε.

Ἦτο εὖ ὁ ἀγγελὸς μου,
ἡ ζωὴ μου, εὖ τὸ πᾶν,
εἶχε ἅπαντα ἐνός μου
καὶ εὖ ἴσχυον ἅπαν ὄν.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί πρᾶγμα; πᾶν πᾶν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ναι, πᾶν, πᾶν... μετὰ τὸ χεῖρ μου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Τρία πουλάκια κάθονται:...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἔξακολουθεῖν

Μαῖρα εἶλε τὰ εἰς σκαπάνη,
ἡ εἶλε τὰ εἰς φουρῆ,
ἀλλ' ἔπει τὰ μ' ἀνακίση
ἡ ἱστέον καὶ τὰ ὄλεσε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Ἄρ μπαλέρ ξιφίρ μαλίρ...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ μετ' ἀπελπισμοῦ

Μικρὸν εἶλε τὰ μὲς χωρὶς
τὸν ἀστὴρον, τοῦ παντός,
ἀργυροκόπος εἶλε σελῆς
τὰ ἱστέον καὶ τὰ ὄλεσε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

Αὐτὸς βάζει κάτω τὸν Ἐξάρχόπουλον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τὴν βλέπω παντοῦ... ἔπου καὶ ἐν ὑπέγω εἶνε ἐνώπιόν μου φαῖδρὰ, μειδιῶσα, μοῦ τείνει τῆς χεῖρας, με προσκαλεῖ, μοῦ προτείνει τὰ χεῖρ τῆς... (τείνων τὰς χεῖρας) Ὡ! εὖ

εἶσαι, σὺ εἶσαι, Κόρινθα, στάσου, μὴ φεύγῃς...
(διατρέχει τὴν αἵθουσαν καὶ τείνει τοὺς
βραχίονας, ὅπως συλλάβῃ τινά. Ὁ Νικό-
λαος ἐγείρεται). Μὴ φεύγῃς...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀποφεύγων αὐτὸν
Αὐτὸς εἶνε δαιμονισμένος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ τρέχων κατόπι
τοῦ Νικολάου

Κόρινθα, Κόρινθα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ διαφεύγων
Ἐγὼ τὸν φοβοῦμαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κόρινθα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πίσω μου εἶσαι, δαίμονα, κ' ἐμπροστί μου
κρίμῃσαι:...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κατορθῶν νὰ συλλάβῃ
τὸν Νικόλαο

Κόρινθα!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μά, κύριε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λειποθυμῶν

Ἦ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Νέτα μες.

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΘΙ Λυγίστρα, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ κομίζουσα
ἐπὶ δίσκου τὸν καρὸν

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Χριστὸς καὶ Παναγία τ' εἶνε πάλι;
Ὁ δίσκος πίπτει τῶν χειρῶν της.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κερὰ Καλομοίρα, ὁ ἴσο νερὶ, γρήγορα

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Βῆ, βῆ, παιδάτσι μου, πίνος εἶνε τοῦνος;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Φέρε τὸ νερὶ, γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φαντίζουσα αὐτὸν

Ποῦ βρέθηκ' ἐπᾶ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Χόστα του δὶα τὸ κανάτι, κερὰ Καλομοίρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ κενόθεα τὴν γιάλην
Ἐ τὰ μαῦρα τυμένος εἶνε ὁ ἀραχλός, κα-
μὲνη θά-ηνε ἢ καρδουλάτου.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ συνερχόμενος

Ἄ!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Φθάνει πλέον, κερὰ Καλομοίρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ποῦ εἶμαι;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πῶς εἶσθε, κύριε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καλὰ σᾶς εὐχαριστῶ τί ἔπαθα;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ τρέβουσα τὰς χεῖρας
τοῦ Ἀλεξάνδρου

Λιγοθυμιά ἦτανε, παιδάτσι μου πάλι, πέ-
ρατσι θέλεις; νὰ τοῦ κάνω ἕνα τίλιο;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ὁχι, γερόντισσά μου, εὐχαριστῶ.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Θέλεις νὰ σοῦ κάνω ἕνα χαμομηλί;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄφοῦ σοῦ λέγει ὁ ἄνθρωπος πῶς δεν θέλει.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Καλὸ ντᾶ, ὅπως ὀρῆζεις. Νὰ σοῦ κάνω τὸν
καφέ;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ὀργίλιως

Νὰ μὴ μοῦ κάνης τίποτε.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Μὴν ἦσ' ἔτσι, παιδάτσι μου, δὲ φταίω ἢ
ἀμοιρῇ, τρέμουνε τὰ χέρια μου, τρέμουνε τὰ
γόνατά μου, κ' ὄντας ἰδῶ ἀνήμερο ἄνθρωπο
βγαίξωτ' ἢ καρδιά μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄϊ, καλὰ, πήγαινε τώρα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ἄ μὰ τοῦτη τῆ βολα θὰ κάνω τὸ σταυρό
μου πρῶτα.

Ἐξέρχεται.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΤΟ ΥΔΩΡ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ

Κατ' ἀπομίμησιν ἐκ τῶν τοῦ SCRIBE.

ὑΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(Ἴδε προηγ. φύλλον) (*)

ΣΚΗΝΗ Θ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τῆς ΚΑΛΟΜΟΙΡΑΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε, ἀλλ' ἡ μεγάλη λύπη τοσοῦτον μὲ κατέβαλεν, ὥστε καὶ ἡ ἐλαχίστη συγκίνησις μοῦ φέρει ἀμέσως λειποθυμίαν· συγχωρήσατέ με. Ἐάν ἐγνωρίσατε τὴν λύπην θὰ συμπαθήσητε καὶ θὰ μὲ δικαιώσητε· τὴν ἠγάπησα πολὺ καὶ δὲν θὰ τὴν λησμονήσω ποτέ.

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ.—Νικόλαος.—Ἐλένη.—Ἀλέξανδρος.—Καλομοῖρα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄλλὰ ἐγὼ εἰς τί δύναιμι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἴδοῦ. Ἦλθα ἐπίτηδες ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν διὰ νὰ τῆς κάμω τάφον μεγαλοπρεπῆ. Ἐχω μεγάλην περιουσίαν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἐξωθεύσω ὅλην διὰ νὰ τῆς κάμω μαυσωλεῖον ἀντάξιον τῆς ψυχῆς αὐτῆς. Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν δὲν ἔχομεν γλύπτας καλοῦς· ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας εἴθε τεχνίται ἀριστοὶ καὶ ἀπευθύνομαι εἰς ὑμᾶς, ὅστις ἔχετε κερτημένην φήμην.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐκπληκτος*

Εἰς ἐμέ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μάλιστα, κύριε, εἰς ὑμᾶς, ἄ! μὴ μοῦ τὸ ἀρνηθῆτε. Γνωρίζω, ὅτι ἔχετε ἀπείρους ἐργασίας· γνωρίζω, ὅτι ὀλίγιστος σᾶς μένει καιρὸς, ἀλλὰ λάθετε ὑπ' ὄψιν σας τὴν λύπην μου, λάθετε ὑπ' ὄψιν σας, ὅτι θὰ ἐργασθῆτε διὰ τὴν ἀγγλικὴν τῆς συζύγου μου ψυχῆν. Κύριε Κόσσιε, μὴ μοῦ τὸ ἀρνησθε.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Δανθάνεσθε, κύριε, δὲν ὀνομάζομαι Κόσ-

σιος, δὲν εἶμαι γλύπτης. Ἐγὼ εἶμαι ἔμπορος καὶ ἦλθα σήμερον ἀπὸ τὴν Ἀμερικτὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Πῶς; ἐλανθάσθη; ἀληθῶς δὲν εἴθε ὁ Κόσσιος;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Σᾶ; διαθεσθαιῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *περισκοπῶν τὴν αἴθουσαν*

Πραγματικῶς, δὲν εἶνε οἶκος γλύπτου ὁ οἶκος σας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Λάθος θὰ ἐκάματε, θὰ σᾶς ἔδειξαν ἄλλην οἰκίαν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μὴ ἐδῶ μοῦ εἶπαν, εἰς τὸ Βαρθόκιτον πλησίον, εἰς τὴν γωνίαν, ὅπου εἶνε καὶ ἓνας ποῦρνος, ἀντικρὺ σ' ἓνα χρωματοπωλεῖον, σ' ἓνα μεγάλο σπίτι ποῦ τὰ παράθυρα εἶνε πάντοτε κλειστά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κ' ἐγὼ τὰς αὐτὰς σχεδὸν πληροφορίας ἔλαβον· φαίνεται, ὅτι εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν γνωρίζουν οὔτε ἀριθμὸς, οὔτε ὀνομασίας οἴκων.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Α! κύριέ μου, λυπούμαι πολύ... με συγχωρείτε ότι σ'αξήγησα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τίποτε, τίποτε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *εποκλίνων*

Σ'αξ προσκυνῶ και σ'αξ ζητῶ και πάλιν συγγνώμην.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τίποτε σ'αξ λέγω, ξερχόμεθα μαζί.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, ΕΛΕΝΗ.

ΕΛΕΝΗ

Θεέ μου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *δυσθρόντητος*

Μία γυναίκα!

ΕΛΕΝΗ *ταυτοχρόνως*

"Ενας ἄνδρας!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Τί θέλεις, 'Ελένη;

ΕΛΕΝΗ *ἀποστρέφουσα τὸ πρόσωπον*

Ποῖος εἶνε αὐτός, τί ζητεῖ ἐδῶ; τίς τοῦ εἶπες τὴν ἀδελφάν; νὰ φύγῃ... νὰ φύγῃ...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Μὴ ταράττεσαι, κατὰ λάθος εἰσηλθὼς.

ΕΛΕΝΗ

Νὰ φύγῃ... νὰ φύγῃ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων*

Κυρία μου, κατὰ λάθος...

ΕΛΕΝΗ *παρατηροῦσα αὐτὸν*

Κύριε... "Α!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Α!

ΕΛΕΝΗ

'Αλέξανδρε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

'Ελένη!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ *ἐκπληκτος*

Γνωρίζεσθε; καλὴ, γνωρίζεσθε;

ΕΛΕΝΗ *μετὰ δειλίας*

Τὸν ἐγνώριζα... τὸν κύριον... ὅταν ἤματι ἀνύπανδρος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τί κἀμνεῖ, 'Ελένη;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

"Α, μὰ ἀφοῦ γνωρίζεσθε, τί ἄλλο θέλετε; και οἱ δύο λυπημένοι και οἱ δύο ἔχοντες ἀνάγκην παρηγορίας, καθήσατε και εἰπέτε τὰ ἐγὼ πηγαίνω μίαν στιγμὴν ἔξω και ἐπανέρχομαι.

ΕΛΕΝΗ

Θεέ μου.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κάθησε, κάθησε, (*χαιρετίζων τὸν 'Αλέξανδρον*) Κύριε, σ'αξ εἶμαι δούλος σας ταπεινότατος.

"Εξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ΄.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΩ, πλὴν τοῦ ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΕΛΕΝΗ *δισταλῶσα*

Καθίσατε, κύριε 'Αλέξανδρε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

'Ελένη, διατί φερεῖς πίνθος;

ΕΛΕΝΗ *καθημέρην*

"Εχασα τὸν σύζυγόν μου, και σεῖς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *στένων*

Κλαίω τὴν γυναίκα μου.

Καθηται εἰς ἀπόστασιν.

ΕΛΕΝΗ *ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυά της*
Ταλαίπωρε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *κλαίων*

Δύστηνος 'Ελένη!

ΕΛΕΝΗ

"Α! δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα λύπη...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Όχι, ὄχι, δὲν ὑπάρχει...

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα

Τὸν ἔχω ἐκεῖ μέσα μπαλ-σα-μω-μέ-νον...
ἐ-κεῖ, μέ-σα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ὀλοφυρόμενος

"Ε καὶ μέ-σα; "Α!... δι-α τί νὰ μὴ τὴν
μπαλ-μπαλ-σα-μω-μω μὴ σω κ' ἐ-γώ.

ΕΛΕΝΗ στένουσα

"Αχ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ σιένων

"Ὁχι!

ΕΛΕΝΗ

"Ημεθα τόσοι εὐτυχεῖς! μὲ ἡγάπα, ἀ!
πῶς μὲ ἡγάπα! ἤμουν ἡ πρώτη του ἀγάπη,
ἡ πρώτη του...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἦτο νέος;

ΕΛΕΝΗ

Νεώτατος... πενήντα χρόνων! ὄρατος,
γλυκὺς, ἔξυπνος! "Αχ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ταλαίπωρε!

ΕΛΕΝΗ

"Ὁχι!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μὴν κλαίης, Ἐλένη, αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος.
Μήπως ὑπάρχει δυστυχέστερος ἄνθρωπος
ἀπὸ ἐμέ;

ΕΛΕΝΗ

"Εγώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ποτέ! "Ἦτο ἄγγελος ἡ Κόριννα.

ΕΛΕΝΗ

Πῶς τὴν ἔλεγαν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κόρινναν. "Α! τί πλάσμα ἦτο, ποτὲ δὲν
μ' ἐπίκρανε, ποτὲ δὲν μοῦ εἶπε λόγον κακόν·
μὲ ἡγάπα, Ἐλένη, μ' ἐλάτρευε καὶ ἔπειτα
ἀπὸ εἴς μῆνας μ' ἀφῆσεν ἔρημον, μόνον, ἀπα-
ρηγόρητον...

ΕΛΕΝΗ

"Εμένα ἔπειτα ἀπὸ ἓνα χρόνον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ε α χρόνον αἶ;

ΕΛΕΝΗ

"Α! τί σχέδια ἐκέμαμεν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Αμ' ἐμεῖς;

ΕΛΕΝΗ

Τώρα δὲν μοῦ μένει ἄλλο παρὰ νὰ γίνω κα-
λόγηρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἀλήθεια;

ΕΛΕΝΗ

Ναί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Λαμπρὰ ἰδέει, δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ, θὰ γίνω
καλόγηρος.

ΕΛΕΝΗ

Τί εἶνε πλέον ὁ κόσμος δι' ἡμᾶς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τίποτε.

ΕΛΕΝΗ

"Ὅλα τὰ βλέπω μαύρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ὅλα μοῦ ἐνθουμίζου τὴν Κόρινναν, καὶ
λυπεῖμαι καὶ καίεται ἡ καρδιά μου. "Α!
μόνος μου τοῦλάχιστον εἰς τὸν "Ἄθω α δὲν
θὰ βλέπω ὅ,τι εἶδαστε, δὲν θ' ἀκούω ὅ,τι
ἤκουσ... θὰ βλέπω αὐτὴν μόνον, αὐτὴν
μόνον θ' ἀκούω...

ΕΛΕΝΗ

"Ὁχι!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Αχ!

ΕΛΕΝΗ

Πώς ήλθαν ὠ! ἀνάποδα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἐχάθη, ὀλίγη εὐτυχία καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς
δυστυχεῖς;

ΕΛΕΝΗ

"Α! τί ἄδικος ποῦ εἶνε ὁ Θεός!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τι τοῦ ἐκάμαμε καὶ μᾶς τυραννεῖ;

ΕΛΕΝΗ

Μόνος ὁ θάνατος θὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ
βάσανα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τι εὐτυχισμένοι ἦμαθα πρὸ πάντε χρόνων!

ΕΛΕΝΗ

Τις ἤλπιζε ποτὲ, ὅτι θὰ εὐρεθώμεν πάλιν
καὶ τόσον δυστυχεῖς!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἐνῶ διεβλέπομεν προσμειδιῶσαν τὴν εὐ-
τυχίαν.

ΕΛΕΝΗ

Πότε παρήλθον πάντε χρόνια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Νομίζω ὅτι εἶνε γὰρ ἀκόμη ἐκεῖνος ὁ
καιρὸς ποῦ διεσκέδαζαμεν.

ΕΛΕΝΗ

"Ἀλήθεια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων*

τὸ ἐδῶλόν του

"Ἐνθυμίσαι πόσον ἐγορεύσαμεν ἓνα βράδυ
εἰς τῆς κυρίας Σοφοκλείδου;

ΕΛΕΝΗ

"Ὅταν ἐπίσαμεν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων*

τὸ ἐδῶλόν του

Τι πέσιμον ἦτο κ' ἐκεῖνο.

ΕΛΕΝΗ

"Ἀκόμη τὸ ἐνθυμοῦμαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *πλησιάζων ἔλος*

διόλου πρὸς αὐτὴν

"Α! τότε τὰς στιγμὰς τοῦ βίου μου ἐπλή-
ρου ἢ γλυκεῖά σου εἰκῶν.

ΕΛΕΝΗ *πεφοβισμένη*

Σιώπαινε, σιώπαινε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἀλλὰ κατόιν εἶδα τὸν ἀγγαλον ἐκεῖνον!

ΕΛΕΝΗ

Καὶ μ' ἐλησμόνησες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ὅχι, ὄχι, δὲν σ' ἐλησμόνησα ποτέ. Ἦτο
δυνατὸν νὰ σὲ λησμονήσω; Καὶ αἱ δύο μαζῆ,
ἢ μία μακρὰν καὶ ἢ ἄλλη πλησίον, καταστή-
σατε μέρος τῆς ζωῆς μου εὐτυχῆς.

ΕΛΕΝΗ

Τῆς εἶχες ἀναφέρει ποτὲ τὸνομά μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *κάτω τεύων*

Ποτέ, ἦτο ζηλότυπος.

ΕΛΕΝΗ

"Α! ἦτο ζηλότυπος; τί κακὸν πρᾶγμα νὰ
ἦνε κανεὶς ζηλότυπος.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δὲν εἶσαι ζηλότυπος, Ἐλένη;

ΕΛΕΝΗ

"Ἐγώ; διόλου μάλιστα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ *ἀρπάζων τὴν*

χεῖρα της

"Α! Ἐλένη μου!

ΕΛΕΝΗ ἀποσύρουσα τὴν χεῖρά της
'Αλέξανδρε, τί κάμνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δὲν εἴμεθα πάντοτε φίλοι;

ΕΛΕΝΗ

Φίλοι... βεβαίως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ λαμβάνων τὴν
χεῖρά της

Διατί δὲν μοῦ ἀφίνας τὸ χέρι σου τότε,
'Ελένη μου; Μήπως ἡ φιλία δὲν εἶνε αἰ-
σθημα, τὸ ὅποιον ἡμπορεῖ νὰ διαρκίση αἰω-
νίως ὅπως καὶ ὁ ἔρωσ;

ΕΛΕΝΗ

'Εγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἀμφιβάλλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν
χεῖρά της

Λοιπόν;

ΕΛΕΝΗ ἀποσύρουσα αὐτὴν

'Αλέξανδρε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δὲν ἤμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ

Φίλοι;... βεβαίως...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος

"Α! δὲν ὑπάρχει πλέον εὐτυχία δι' ἡμᾶς!
Εὐτυχία... λέξις κενή!

ΕΛΕΝΗ

Ποῦ πηγαίνεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Πουθενά.

ΕΛΕΝΗ

"Ελα κάθησε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ καθήμενος ἐπὶ τοῦ
ἀνακλίντρον παρ' αὐτῆ

Δι' ἡμᾶς τὰ δάκρυα καὶ οἱ στεναγμοί, τὰ
ἄνθη τῶν τάρων καὶ ἡ ἐρημία! ταλαίπωρος
'Ελένη, πῶς σὲ λυποῦμαι. Καὶ πῶς νὰ μὴν
καταρῶμαι τὴν τέχνην, ὅταν ἠδυνάμεθα νὰ
ζήσωμεν τόσον εὐτυχεῖς οἱ δύο μας!

ΕΛΕΝΗ

"Ω! μὴ μοῦ ἐνθυμίζης ἐκείνην τὴν ἐποχὴν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ παρατηρῶν τὴν
χεῖρά της

Τι ἄσπρο ποῦ εἶνε τὸ χέρι σου.

ΕΛΕΝΗ

Εἶνε ἄσπρο!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος τὴν
χεῖρά της

Καὶ πολὺ μάλιστα.

ΕΛΕΝΗ

'Αλέξανδρε!...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δὲν ἤμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ

Φίλοι... βεβαίως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κύτταξε τί διαφορὰν ἔχει ἀπὸ τὸ ἰδικόν
μου, τί μαῦρον ὅπου εἶνε.

ΕΛΕΝΗ

'Εσὺ εἶσαι ἄνδρας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Α! διατί νὰ μὴν ἔμαι εὐμορφος!

ΕΛΕΝΗ

Τί ἔχεις; εἶσαι πολὺ καλὸς, ὡς ἄνδρας
εἶσαι ὅπως πρέπει νὰ ἦσαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ περιπτυσσόμενος αὐτὴν

"Α! 'Ελένη μου.

ΕΛΕΝΗ προσπαθεῖσα νὰ διαφύγῃ
'Αλέξανδρε!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δὲν ἤμεθα φίλοι;

ΕΛΕΝΗ

Φίλοι... βεβαίως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτήν
Λοιπόν;

Μακρὰ σιγή.

ΕΛΕΝΗ

Ἐνθουμῆσαι πρὸ πάντε χρόνων;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἦμην πλησίον σου καὶ σοῦ ἔλεγα πόσον σὲ
ἠγάπων... Σὺ τί μου ἔλεγες; Ἄ! δικαί,
διὰ τί νὰ χωρισθῶμεν;

ΕΛΕΝΗ

Διατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τώρα τί θὰ κάμεις, Ἐλένη; Ἐγὼ δὲν
ἀποφασίζω νὰ γίνω καλόγηρος, θ' ἀγοράσω
ἕνα σπιτάκι εἰς καμμίαν νῆσον τῶν Κυκλά-
δων καὶ θ' ἀποσυρθῶ διὰ νὰ κλαίω τὴν Κό-
ρινθον· εὐ θὰ γίνεις καλόγηρα;

ΕΛΕΝΗ

Δὲν ἤξεύρω τί νὰ κάμω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἀγόρασε καὶ εὐ ἕνα σπιτάκι εἰς καμμίαν
ἄλλην νῆσον ἐκεῖ πλησίον· θὰ ἔχω καὶ ἕνα

μικρὸν τρεχαντήρι, θὰ ἔρχωμαι νὰ σ' εὐ-
ρίσκω.

ΕΛΕΝΗ

Θὰ ἔρχισαι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι.

ΕΛΕΝΗ

Φοβοῦμαι ἂν καμμιά φορὰ σὲ καταλάβῃ
τρικομῖα; διατί νὰ κατοικήσης εἰς ἄλλην
νῆσον;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καὶ δὲν κατοικοῦμαι εἰς μίαν καὶ τὴν
αὐτὴν νῆσον;

ΕΛΕΝΗ

Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Δὲν θὰ καθήμαθα μακρὰν.

ΕΛΕΝΗ

Δύο ὥρες τὸ πολὺ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Θὰ ἔρχωμαι ἐπιπέτος νὰ σ' εὐρίσκω.

ΕΛΕΝΗ

Ἴππεύεις καλᾶ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Πολὺ καλᾶ.

ΕΛΕΝΗ

Καὶ ἂν τὸ ἀλογόν σου ᾖνε ἀγριον; ὄχι
ὄχι φοβοῦμαι μὴ πάθης τίποτε· νὰ ἔλθης
πλησιότερα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἐρχομαι.

ΕΛΕΝΗ

Νὰ καθίσης ἀντικρῶ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάθηναι.

ΕΛΕΝΗ

Καὶ νὰ ἔρχεσαι συχνά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Κάθε βράδυ.

ΕΛΕΝΗ

Κάθε βράδυ, ἤμπορεῖ νὰ σὲ ἰδῇ κανεὶς,
ποῦ ἤξεύρεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἄ!, τότε νὰ τί νὰ κάμωμεν· νὰ καθίσης
ἐσὺ εἰς τὸ ἔπάνω πάτωμα κ' ἐγὼ εἰς τὸ
κάτω.

ΕΛΕΝΗ

Εἰς ἕνα σπιτί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἐσὺ ἀπ' ἔπάνω κ' ἐγὼ ἀπὸ κάτω, τί πι-
ράζει;

ΕΛΕΝΗ

Δὲν καθήμεθα μαζῆ λέγω ἐγώ ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τότε νὰ στεφανωθοῦμε καλλίτερα.

ΕΛΕΝΗ κρύπτουσα τὸ πρόσωπον της

"ὦ !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Μὲ νεκρολούουδα, Ἑλένη μου, δὲν βάζο-
με ἄνθη λεμονιάς στὰ στέφανά μας, τὰ
κάμνομεν ἀπὸ νεκρολούουδα.

ΕΛΕΝΗ

"Ἐχεις δίκαιον.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καὶ ἔτσι θὰ συνταυτήσωμεν τὴν τύχην
μας... θὰ κλαίωμεν αἰωνίως, σὺ θὰ παρη-
γορῆς ἐμὲ, κ' ἐγὼ σέ... ..

ΕΛΕΝΗ

Ναί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ διστάζων

Καὶ αὐτὸς τί θὰ γείνη ;

ΕΛΕΝΗ

Ποιός ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ὀ μπαλασαμωμένος.

ΕΛΕΝΗ

"Α ! ναί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Τί θὰ τὸν κάμωμεν ;

ΕΛΕΝΗ

Τί νὰ τὸν κάμωμεν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἐγὼ λέγω νὰ τὸν θάψωμεν.

ΕΛΕΝΗ

"Ἄς τὸν θάψωμεν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ἐδῶ ἔμωσ.

ΕΛΕΝΗ

Βέβαια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Καὶ κάθε χρόνον θὰ ἐρχόμεθα νὰ στολί-
ζωμε τὸν τάφον του μὲ ἄνθη

ΕΛΕΝΗ

Θὰ πηγαίνωμεν καὶ εἰς τὴν Κωνσταντι-
νούπολιν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Βέβαια, δὲν θὰ τὴν λησμονήσωμεν τὴν
καυμένην τὴν Κόρινναν.

ΕΛΕΝΗ

Ποτί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ περιπτυσσόμενος αὐτὴν

"Α ! Ἑλένη μου, εὐχαριστῶ.

ΕΛΕΝΗ

"Ἀλέξανδρέ μου !

Μένουσιν ἐνηγκαλισμένοι

ΣΚΗΝΗ IB'.

ΟΙ ΑΝΩΤΕΡΑ, ΝΙΚΟΛΑΟΣ.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

*Τώρα ἔρχονται οἱ νεκροθάπται (βλέπων
τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Ἑλένην μένει
ἐμβρόντητος).* "Α ! ὦ ! ὦ !

ΕΛΕΝΗ

Μ' ἀγαπᾷς ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Σὲ λατρεύω !

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἰδίᾳ

"ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ ! ὦ !

ΕΛΕΝΗ

Πότε θὰ φύγωμεν ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

"Ὅποτε θέλεις.

ΕΛΕΝΗ

"Ἀλέξανδρέ μου !

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Ἐλένη μου!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄτι! ἄι, ἄι, ἄι! Αὐτὴ ἦτον ὄλη τοὺς ἡλύπη; ἡ λιποθυμιαίς; τὰ φαρμάκια! (ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ). Μίγας εἶσαι, κύριε, καὶ θαυμαστά τὰ ἔργα σου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΟΙ, ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ φέρουσα
ἐπὶ δίσκου τὸν καφὲν

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Ἄγι! τούνη τὴ βολὰ κρατιοῦμαι καλά. (βλέπουσα τὸν Ἀλέξανδρον καὶ τὴν Ἐλένην βάλλει κραυγὴν καὶ ἀγίνει τὸν δίσκου τὰ πίσω κάτω.) Ἄ!

ΕΛΕΝΗ ἀνατρινασσομένη

Θεὶ μου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ἐγειρόμενος

Τί εἶνε;

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ

Βῆ, βῆ, βῆ, τί λιέπουν τὰ μάτια μου;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ γελῶν

Μπα, γιατί ἰσηκωθίκατε;

ΕΛΕΝΗ κάτω γεύουσα

Θεὶ μου...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τῷ Ἀλεξάνδρῳ

Ἡῦρατε τέλος πάντων τὸν γλύπτην ὁ ὁποῖος θὰ κάμη τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο μαυσωλεῖον εἰς τὴν γυναῖκα σας;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ κάτω γεύων

Κύριε...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ τῇ Ἐλένῃ

Ἐρερα τοὺς νεκροθάπτας, αἱ, τί λέγεις, νὰ δώσωμεν τὸν μπαλαρωμένον;

ΕΛΕΝΗ κλαίουσα

Θεὶ μου, θεὶ μου, συγχώρησέ με.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ἀσπαζόμενος αὐτὴν

Τί πράγμα; καλὲ δὲν κάμνεις τὴ δουλειά σου, κόρη μου. Αὐτὸ ποῦ ἤθελα ἔκαμες, Ἐλένη μου.

ΕΛΕΝΗ χαίρουσα

Ἀλήθεια;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Ἄκοῦς ἐκεῖ;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ

Νὰ πιστεύσω ὅτι...

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Πίστευσε ὅτι θέλεις, φίλε μου, ἐγὼ νὰ σὰς σσερανώσω μάλιστα. Λαμπροὶ ἄνθρωποι! τὸ πρῶτ' εἰσθε καὶ οἱ δύο ἀποφασισμένοι νὰ σκοτωθῆτε... τώρα χοροπηδάτε... αὐτὸ θὰ εἰπῆ κόσμος!

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἐνοῦσα τὰς χεῖρας

Βῆ, βῆ, τ' εἶνε τούνα;

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Κερά Καλομοῖρα, πὲς 'ς τοὺς νεκροθάπτες νάρθουν μάνι, μάνι, ἔλα γρήγορα.

ΚΑΛΟΜΟΙΡΑ ἀπερχομένη

Βῆ, βῆ, βῆ χάλιατος ὁ κόσμος, γυῖάκα μου, χάλιατος ὁ κόσμος!

ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Καὶ φτιάστε μου τὸν καφέ' ἐπὶ τίλους θὰ τὸν πιῶ μὲ τὴν ἡσυχίαν μου. Καὶ σεις ἔλατ' ἐδῶ 'ς τὴν ἀγκαλιά μου νὰ σὰς σφιξῶ καὶ τοὺς δύο εὖναι παιδιὰ μου. (περιπτυσσόμενος αὐτοὺς καὶ πρὸς τ' ἄνω βλέπων.) ὦ ἀνθρωπότης! πάντοτε ἡ ἴδια εἶσαι, δὲν θ' ἀλλάξῃς ποτέ!